

Екклесіяст

¹ Книга Проповідника, сина Давидового, царя в Єрусалимі. ² Наймарніша марнота, сказав Проповідник, наймарніша марнота, марнота усе! ³ Яка користь людині в усім її труді, який вона робить під сонцем? ⁴ Покоління відходить, й покоління приходить, а земля віковічно стоїть! ⁵ І сонечко сходить, і сонце заходить, і поспішає до місця свого, де сходить воно. ⁶ Віє вітер на південь, і на північ вертається, крутиться, крутиться він та й іде, і на круг свій вертається вітер... ⁷ Всі потоки до моря пливуть, але море воно не наповнюється: до місця, ізвідки пливуть, ті потоки вони повертаються, щоб знову плисти! ⁸ Повні труду всі річі, людина сказати всього не потрапить! Не насититься баченням око, і не наповниться слуханням ухо... ⁹ Що було, воно й буде, і що робилося, буде робитись воно, і немає нічого нового під сонцем!... ¹⁰ Буває таке, що про нього говорять: Дивись, це нове! Та воно вже було від віків, що були перед нами! ¹¹ Нема згадки про перше, а також про наступне, що буде, про них згадки не буде між тими, що будуть потому... ¹² Я, Проповідник, був царем над Ізраїлем в Єрусалимі. ¹³ І поклав я на серце своє, щоб шукати й досліджувати мудрістю все, що робилось під небом. Це праця тяжка, яку дав Бог для людських синів, щоб мозолитись нею. ¹⁴ Я бачив усі справи, що чинились під сонцем: й ось усе це марнота та ловлення вітру!... ¹⁵ Покривленого не направиш, а неіснуючого не полічиш! ¹⁶ Говорив я був з серцем своїм та казав: Ось я велику премудрість набув, Найбільшу за всіх, що до мене над Єрусалимом

були. І бачило серце моє всяку мудрість і знання. ¹⁷ І поклав я на серце своє, щоб пізнати премудрість, і пізнати безумство й глупоту, і збагнув я, що й це все то ловлення вітру!... ¹⁸ Бо при многості мудрости множитья й клопіт, хто ж пізнання побільшує, той побільшує й біль!...

2

¹ Сказав був я в серці своєму: Іди но, хай випробую тебе радістю, і придивись до добра, та й воно ось марнота... ² На сміх я сказав: Нерозумний, а на радість: Що робить вона? ³ Задумав я в серці своєму вином оживляти своє тіло, і провадити мудрістю серце своє, і що буду держатись глупоти, аж поки побачу, що ж добре для людських синів, що робили б під небом за короткого часу свого життя. ⁴ Поробив я великі діла: поставив для себе дома, задля себе садив виноградники, ⁵ запровадив для себе садки та гаї, і понасаджував в них усіляких дерев овочевих. ⁶ Наробив я для себе ставів, щоб поливати із них ліс дерев, що виростали. ⁷ Набував я для себе рабів та невільниць, були в мене й домівники. А худоби великої та худоби дрібної було в мене більше, ніж у всіх, що в Єрусалимі до мене були! ⁸ Назбирав я собі також срібла та золота, і скарбів царів та провінцій, завів я собі співаків та співачок, і всякі приємності людських синів, жінок наложниць. ⁹ І звеличувавсь я усе більше та більше, над усіх, що в Єрусалимі до мене були, моя мудрість стояла також при мені. ¹⁰ І всього, чого очі мої пожадали, я їм не відмовлював: я не стримував серця свого від жодної втіхи, бо тішилось серце моє від усякого труду мого, і це була частка моя від усякого труду свого! ¹¹ Та коли я

звернувся до всіх своїх чинів, що їх поробили були мої руки, і до труду, що я потрудився був, роблячи, й ось усе це марнота та ловлення вітру, і немає під сонцем нічого корисного!... ¹² І звернувся я, щоб бачити мудрість, і безум, і дурощі. Бо що зробить людина, що прийде вона по царі? Тільки те, що вона вже зробила! ¹³ І я побачив, що є перевага у мудрости над глупотою, як є перевага у світла над темрявою: ¹⁴ у мудрого очі його в голові його, а безглуздий у темряві ходить; та теж я пізнав, що доля одна всім їм трапиться! ¹⁵ І промовив я в серці своєму: Коли доля, яка нерозумному трапиться, трапиться також мені, то нащо тоді я мудрішим ставав? І я говорив був у серці своїм, що марнота й оце... ¹⁶ Не лишається пам'яті про мудрого, як і про нерозумного, на вічні віки, в днях наступних зовсім все забудеться, і мудрий вмирає так само, як і нерозумний... ¹⁷ І життя я зненавидів, бо противний мені кожен чин, що під сонцем він чиниться, бо все це марнота та ловлення вітру!... ¹⁸ І зненавидів я весь свій труд, що під сонцем трудився я був, бо його позоставлю людині, що буде вона по мені, ¹⁹ а хто знає, чи мудрий той буде чи нерозумний, хто запанує над цілим трудом моїм, над яким я трудився й змудрів був під сонцем? Це марнота також... ²⁰ І я обернувся чинити, щоб серце моє прийшло в розпач від усього труда, що чинив я під сонцем... ²¹ Бо буває людина, що трудиться з мудрістю, зо знанням та із хистом, та все полишає на долю людині, яка не трудилася в тому: Марнота й оце й зло велике! ²² Та й що має людина зо всього свого труда та із клопоту серця свого, що під сонцем працює вона? ²³ Бо всі дні її муки, а смуток робота її, і навіть вночі її серце спокою не знає, теж марнота й оце!... ²⁴ Нема

ліпшого земній людині над те, щоб їсти та пити, і щоб душа її бачила добре із труду свого. Та й оце все, я бачив, воно з руки Бога! ²⁵ Бо хто буде їсти, і хто споживати спроможе без Нього? ²⁶ Бо людині, що перед лицем Його добра, дає Він премудрість, і пізнання, і радість; а грішникові Він роботу дає, щоб збирати й громадити, щоб пізніше віддати тому, хто добрий перед Божим лицем. Марнота і це все та ловлення вітру!...

3

¹ Для всього свій час, і година своя кожній справі під небом: ² час родитись і час помирати, час садити і час виривати посаджене, ³ час вбивати і час лікувати, час руйнувати і час будувати, ⁴ час плакати й час реготати, час ридати і час танцювати, ⁵ час розкидати каміння і час каміння громадити, час обіймати і час ухилитись обіймів, ⁶ час шукати і час розгубити, час збирати і час розкидати, ⁷ час дерти і час зашивати, час мовчати і час говорити, ⁸ час кохати і час ненавидіти, час війні і час миру! ⁹ Яка користь трудящому в тім, над чим трудиться він? ¹⁰ Я бачив роботу, що Бог був дав людським синам, щоб трудилися над нею, ¹¹ усе Він прегарним зробив свого часу, і вічність поклав їм у серце, хоч не розуміє людина тих діл, що Бог учинив, від початку та аж до кінця... ¹² Я знаю, немає нічого в них кращого, як тільки радіти й робити добро у своєму житті. ¹³ І отож, як котрий чоловік їсть та п'є і в усім своїм труді радіє добром, це дар Божий! ¹⁴ Я знаю, що все, що Бог робить, воно зостається навіки, до того не можна нічого додати, і з того не можна нічого відняти, і Бог так зробив, щоб боялись Його! ¹⁵ Що

є, то було вже воно, і що статися має було вже, бо минуле відновлює Бог! ¹⁶ І я бачив під сонцем іще: місце суду, а в нім беззаконня, і місце правди, у ньому ж неправда... ¹⁷ Я сказав був у серці своєму: Судитиме Бог справедливого й несправедливого, бо для кожної справи є час, і на всяке там діло. ¹⁸ Я сказав був у серці своєму: Це для людських синів, щоб Бог випробовував їх, і щоб бачити їм, що вони як ті звірі, ¹⁹ бо доля для людських синів і доля звірини однакова доля для них: як оці помирають, так само вмирають і ті, і для всіх один подих, і нема над твариною вищости людям, марнота бо все!... ²⁰ Все до місця одного йде: все постало із пороху, і вернеться все знов до пороху... ²¹ Хто те знає, чи дух людських синів підіймається вгору, і чи спускається вділ до землі дух скотини? ²² І я бачив, нема чоловікові кращого, як ділами своїми радіти, бо це доля його! Бо хто поведе його глянути, що буде по ньому?...

4

¹ І знов я побачив всі утиски, що чинились під сонцем, і сльоза ось утискуваних, та немає для них потішителя, і насилля з руки, що їх гноблять, і немає для них потішителя... ² І я похвалив тих померлих, що давно повмирали, більш від живих, що живуть дотепер... ³ А краще від них від обох тій людині, що досі іще не була, що не бачила чину лихого, що робився під сонцем! ⁴ І я бачив весь труд та весь успіх учинку, викликає заздрість одного до одного, і це все марнота та ловлення вітру!... ⁵ Нерозумний сидить, склавши руки свої, та жере своє тіло, ⁶ краща повна долоня спокою за повні дві жмені клопоту та за ловлення вітру!... ⁷ І знову я бачив марноту під сонцем: ⁸ Буває самотній, і не

має нікого він іншого, сина чи брата у нього нема, та немає кінця всьому зусиллю його, і не насититься око багатством його, і він не повість: Та для кого дбаю і позбавляю добра свою душу? Марнота й оце, і даремна робота воно... ⁹ Краще двом, як одному, бо мають хорошу заплату за труд свій, ¹⁰ і якби вони впали, підійме одне свого друга! Та горе одному, як він упаде, й нема другого, щоб підвести його... ¹¹ Також коли вдвох покладуться, то тепло їм буде, а як же зогрітись одному? ¹² А коли б хто напав на одного, то вдвох вони стануть на нього, і нитка потрійна не скоро пірветься! ¹³ Ліпший убогий та мудрий юнак, аніж цар старий та нерозумний, що вже осторог не приймає, ¹⁴ бо виходить юнак і з в'язниці, щоб зацарювати, хоч у царстві своїм народивсь він убогим! ¹⁵ Я бачив усіх живих, що ходять під сонцем, на боці цього юнака, цього другого, що став він на місце його. ¹⁶ Немає кінця всьому людові, всьому, що був перед ним, та й наступні не втішаться ним, бо й це теж марнота та ловлення вітру!...

5

¹ (4-17) Пильнуй за ногою своєю, як до Божого дому йдеш, бо прийти, щоб послухати, це краще за жертву безглуздох, бо не знають нічого вони, окрім чинення зла! ² (5-1) Не квапся своїми устами, і серце твоє нехай не поспішає казати слова перед Божим лицем, Бог бо на небі, а ти на землі, тому то нехай нечисленними будуть слова твої! ³ (5-2) Бо як сон наступає через велику роботу, так багато слів має і голос безглузлого. ⁴ (5-3) Коли зробиш обітницю Богові, то не зволікай її виповнити, бо в Нього нема уподобання до нерозумних, а що ти

обітуеш, сповни! ⁵ (5-4) Краще не дати обіту, ніж дати обіт і не сповнити! ⁶ (5-5) Не давай своїм устам впроваджувати своє тіло у гріх, і не говори перед Анголом Божим: Це помилка! Пощо Бог буде гніватися на твій голос, і діла твоїх рук буде нищити? ⁷ (5-6) Бо марнота в численності снів, як і в многості слів, але ти бійся Бога! ⁸ (5-7) Якщо ти побачиш у краї якому утискування бідаря та порушення права та правди, не дивуйся тій речі, бо високий пильнує згори над високим, а над ними Всевишній. ⁹ (5-8) І пожиток землі є для всіх, бо поле й сам цар обробляє. ¹⁰ (5-9) Хто срібло кохає, той не насититься сріблом, хто ж кохає багатство з прибутком, це марнота також! ¹¹ (5-10) Як маєток примножується, то множаться й ті, що його поїдають, і яка користь його власникові, як тільки, щоб бачили очі його? ¹² (5-11) Сон солодкий в трудящого, чи багато, чи мало він їсть, а ситість багатого спати йому не дає. ¹³ (5-12) Є лихо болюче, я бачив під сонцем його: багатство, яке бережеться його власникові на лихо йому, ¹⁴ (5-13) і гине багатство таке в нещасливім випадку, а родиться син і немає нічого у нього в руці: ¹⁵ (5-14) як він вийшов нагий із утроби матері своєї, так відходить ізнов, як прийшов, і нічого не винесе він з свого труду, що можна б узяти своєю рукою!... ¹⁶ (5-15) І це теж зло болюче: так само, як він був прийшов, так відійде, і яка йому користь, що трудився на вітер? ¹⁷ (5-16) А до того всі дні свої їв у темноті, і багато мав смутку, й хвороби та люті... ¹⁸ (5-17) Оце, що я бачив, як добре та гарне: щоб їла людина й пила, і щоб бачила добре в усьому своєму труді, що під сонцем ним трудиться в час нечисленних тих днів свого віку, які Бог їй дав, бо це доля її! ¹⁹ (5-18) Також кожна людина, що Бог

дав їй багатство й маєтки, і владу їй дав споживати із того, та брати свою частку та тішитися своїм трудом, то це Божий дарунок! ²⁰ (5-19) Бо вона днів свого життя небагато на пам'яті матиме, то Бог в її серце шле радість!

6

¹ Є ще зло, що я бачив під сонцем, і багато його між людьми: ² Ось людина, що Бог їй багатство дає, і маєтки та славу, і недостатку ні в чому, чого жадає, не чує вона для своєї душі, але Бог не дав влади їй те споживати, бо чужа людина те поїсть: Це марнота й недуга тяжка!... ³ Якби сотню дітей наплодив чоловік, і прожив пречисленні літа, і дні віку його були довгі, але не наситилась добрим душа його, а до того не мав би й належного похорону, то кажу: недоноскові краще від нього!... ⁴ Бо в марноті прийшов він, і в темряву йде, і в темряві сховане буде імення його, ⁵ ані сонця не бачив він, ані пізнав: йому спокійніше від того!... ⁶ А коли б він жив двічі по тисячі літ, та не бачив добра, то хіба не до місця одного все йде? ⁷ Увесь труд людини для рота її, і пожадання її не виповнюються. ⁸ Бо що більшого має мудрець, ніж безглуздий, що має убогий над те, що перед живими уміє ходити? ⁹ Краще бачити очима, аніж мандрувати жаданнями, і також це марнота та ловлення вітру... ¹⁰ Що було, тому ймення його вже надане давно, і відоме, що він чоловік, і він не може правуватися з сильнішим від нього, ¹¹ бо багато речей, що марноту примножують, але яка користь від них для людини? ¹² Бо хто знає, що добре людині в житті, за небагатьох днів марного життя її, які пробуває вона, немов тінь? Та й що хто розкаже людині, що буде під сонцем по ній?

7

¹ Краще добре ім'я від оливи хорошої, а день смерти людини від дня її вродження! ² Краще ходити до дому жалоби, ніж ходити до дому бенкету, бо то кінець кожній людині, і живий те до серця свого бере! ³ Кращий смуток від сміху, бо при обличчі сумнім добре серце! ⁴ Серце мудрих у домі жалоби, а серце безглуздох у домі веселощів. ⁵ Краще слухати докір розумного, аніж слухати пісні безумних, ⁶ бо як тріскот тернини під горщиком, такий сміх нерозумного. Теж марнота й оце!... ⁷ Коли мудрий кого утискає, то й сам нерозумним стає, а хабар губить серце. ⁸ Кінець діла ліпший від початку його; ліпший терпеливий від чванькуватого! ⁹ Не спіши в своїм дусі, щоб гніватися, бо гнів спочиває у надрах глупців. ¹⁰ Не кажи: Що це сталося, що перші дні були кращі за ці? бо не з мудрости ти запитався про це. ¹¹ Добра мудрість з багатством, а прибуток для тих, хто ще сонечко бачить, ¹² бо в тіні мудрости як у тіні срібла, та користь пізнання у тому, що мудрість життя зберігає тому, хто має її. ¹³ Розваж Божий учинок, бо хто може те випростати, що Він покривив? ¹⁴ За доброго дня користай із добра, за злого ж розважуй: Одне й друге вчинив Бог на те, щоб людина нічого по собі не знайшла! ¹⁵ В днях марноти своєї я всього набачивсь: буває справедливий, що гине в своїй справедливості, буває й безбожний, що довго живе в своїм злі. ¹⁶ Не будь справедливим занадто, і не роби себе мудрим над міру: пощо нищити маєш себе? ¹⁷ Не будь несправедливим занадто, і немудрим не будь: пощо маєш померти в нечасі своїм? ¹⁸ Добре, щоб ти ухопився за це, але й з того своєї руки не спускай, бо

богобоязний втече від усього того. ¹⁹Мудрість робить мудрого сильнішим за десятюх володарів, що в місті. ²⁰Немає людини праведної на землі, що робила б добро й не грішила, ²¹тому не клади свого серця на всякі слова, що говорять, щоб не чути свого раба, коли він лихословить тебе, ²²знає бо серце твоє, що багато разів також ти лихословив на інших! ²³Усе це я в мудрості випробував, і сказав: Стану мудрим! Та далека від мене вона! ²⁴Далеке оте, що було, і глибоке, глибоке, хто знайде його? ²⁵Звернувся я серцем своїм, щоб пізнати й розвідати, та шукати премудрість і розум, та щоб пізнати, що безбожність глупота, а нерозум безумство! ²⁶І знайшов я річ гіршу від смерти то жінку, бо пастка вона, її ж серце тенета, а руки її то кайдани!... Хто добрий у Бога врятований буде від неї, а грішного схопить вона! ²⁷Подивися, оце я знайшов, сказав Проповідник: рівняймо одне до одного, щоб знайти зрозуміння! ²⁸Чого ще шукала душа моя, та не знайшла: я людину знайшов одну з тисячі, але жінки між ними всіма не знайшов!... ²⁹Крім того, поглянь, що знайшов я: що праведною вчинив Бог людину, та вигадок усяких шукають вони!...

8

¹Хто, як той мудрий, і значення речі хто знає? Розсвітлює мудрість людини обличчя її, і суворість лица її змінюється. ²Я раджу: Наказа царського виконуй, і то ради присяги перед Богом. ³Не квапся від нього відходити, не стій при злій справі, бо все, що захоче, він зробить, ⁴бо слово цареве то влада, і хто йому скаже: Що робиш? ⁵Хто виконує заповідь, той не пізнає нічого лихого, серце ж мудрого знає

час і право. ⁶ Бо для кожної речі час і право своє, бо лихо людини численне на ній, ⁷ бо не знає, що буде, і як саме буде, хто їй розповідь? ⁸ Немає людини, яка панувала б над вітром, щоб стримати вітер, і влади нема над днем смерти, і на війні нема звільнення, і пана свого не врятує безбожність. ⁹ Усе це я бачив, і серце своє прикладав я до кожного чину, що відбувався під сонцем. І був час, коли запанувала людина над людиною на лихо для неї. ¹⁰ І я бачив безбожних похованих, і до їхнього гробу приходили, а ті, що чинили добро, повикидані з місця святого, і в місті забуті... Марнота й оце! ¹¹ Що скоро не чиниться присуд за вчинок лихий, тому серце людських синів повне ними, щоб чинити лихе. ¹² Хоч сто раз чинить грішний лихе, а Бог суд відкладає йому, однак я знаю, що тим буде добре, хто Бога боїться, хто перед обличчям Його має страх! ¹³ А безбожному добре не буде, і мов тінь, довгих днів він не матиме, бо він перед Божим лицем страху не має! ¹⁴ Є марнота, яка на землі діється, що є справедливі, що лихо спадає на них, мов за вчинок безбожних, а є безбожні, що добро спадає на них, мов за чин справедливих! Я сказав, що марнота й оце!... ¹⁵ І радість я похваляв: що немає людині під сонцем добра, хіба тільки щоб їсти, та пити та тішитися, і оце супроводить її в її праці за часу життя її, що під сонцем Бог дав був їй. ¹⁶ Коли я поклав своє серце, щоб мудрість пізнати, і побачити чин, що діється він на землі, бо ні вдень ні вночі сну не бачить людина своїми очима, ¹⁷ і коли я побачив усякий чин Бога, тоді я пізнав, що не може людина збагнути чину, під сонцем учиненого! Тому скільки людина не трудиться, щоб дошукатись цього, то не знайде, і коли й мудрий скаже, що знає, не зможе знайти!...

9

¹ Ото ж бо все це я до серця свого взяв, і бачило серце моє все оце, що праведні й мудрі та їхні учинки у Божій руці, так само любов чи ненависть: Людина не знає нічого, що є перед нею! ² Однакове всім випадає: праведному і безбожному, доброму й чистому та нечистому, і тому, хто жертву приносить, і тому, хто жертви не приносить, як доброму, так і грішникові, тому, хто клянеться, як і тому, хто клятви боїться!... ³ Оце зле у всім, що під сонцем тим діється, що однакове всім випадає, і серце людських синів повне зла, і за життя їхнього безумство в їхньому серці, а по тому до мертвих відходять... ⁴ Хто знаходиться поміж живих, той має надію, бо краще собаці живому, ніж левові мертвому! ⁵ Бо знають живі, що помруть, а померлі нічого не знають, і заплати немає вже їм, бо забута і пам'ять про них, ⁶ і їхнє кохання, і їхня ненависть, та заздрощі їхні загинули вже, і нема вже їм частки навіки ні в чому, що під сонцем тим діється!... ⁷ Тож іди, їж із радістю хліб свій, та з серцем веселим вино своє пий, коли Бог уподобав Собі твої вчинки! ⁸ Нехай кожного часу одежа твоя буде біла, і нехай на твоїй голові не бракує оливи! ⁹ Заживай життя з жінкою, яку ти кохаєш, по всі дні марноти твоєї, що Бог дав для тебе під сонцем на всі дні марноти твоєї, бо оце твоя доля в житті та в твоєму труді, що під сонцем ним трудишся ти! ¹⁰ Все, що всилі чинити рука твоя, теє роби, бо немає в шеолі, куди ти йдеш, ні роботи, ні роздуму, ані знання, ані мудрости! ¹¹ Знову я бачив під сонцем, що біг не у скорих, і бій не в хоробрих, а хліб не в премудрих, і не в розумних багатство, ні ласка у знавців, а від часу й нагоди залежні вони! ¹² Бо часу свого людина не знає, мов риби, половлені в

пагубну сітку, і мов птахи, захоплені в сільце, так хапаються людські сини за час лиха, коли воно нагло спадає на них!... ¹³ Також оцю мудрість я бачив під сонцем, і велика для мене здавалась вона: ¹⁴ Було мале місто, і було в ньому мало людей. І раз прийшов цар великий до нього, й його оточив, і побудував проти нього велику облогу. ¹⁵ Але в ньому знайшлася людина убога, та мудра, і вона врятувала те місто своєю премудрістю, та пізніше ніхто не згадав про цю вбогу людину! ¹⁶ І я говорив: Краща мудрість за силу; однако погорджується мудрість бідного, і не слухаються його слів! ¹⁷ Слова мудрих, почуті в спокої, кращі від крику володаря поміж безглуздими. ¹⁸ Мудрість краща від зброї військової, але один грішник погубить багато добра...

10

¹ Мертві мухи псують та зашумовують оливу мироварника, так трохи глупоти псує мудрість та славу. ² Серце мудрого тягне праворуч, а серце безумного ліворуч. ³ Коли нерозумний і прямою дорогою йде, йому серця бракує, і всім він говорить, що він нерозумний. ⁴ Коли гнів володаря стане на тебе, не лишай свого місця, бо лагідність доводить до прощення навіть великих провин. ⁵ Є зло, що я бачив під сонцем, мов помилка, що повстає від володаря: ⁶ на великих висотах глупота буває поставлена, а багаті сидять у низині! ⁷ Я бачив на конях рабів, князі ж пішки ходили, немов ті раби... ⁸ Хто яму копає, той в неї впаде, а хто валить мура, того гадина вкусить. ⁹ Хто зносить каміння, пораниться ним; хто дрова рубає, zagrożений ними. ¹⁰ Як залізо ступіє, й хтось лека не вигострить, той мусить напружити свою силу, та мудрість зарадить йому! ¹¹ Коли вкусить

гадюка перед закляттям, тоді ворожбит не потрібний.
¹² Слова з уст премудрого милість, а губи безумного нищать його: ¹³ початок слів його уст глупота, а кінець його уст зле шаленство. ¹⁴ Нерозумний говорить багато, та не знає людина, що буде; а що буде по ньому, хто скаже йому? ¹⁵ Втомляє безумного праця його, бо не знає й дороги до міста. ¹⁶ Горе, краю, тобі, коли цар твій хлопчина, а владики твої спозаранку їдять! ¹⁷ Щасливий ти, краю, коли син шляхетних у тебе царем, а владики твої своєчасно їдять, як ті мужі, а не як п'яниці! ¹⁸ Від лінощів валиться стеля, а з опущення рук тече дах. ¹⁹ Гостину справляють для радощів, і вином веселиться життя, а за срібло все це можна мати. ²⁰ Навіть у думці своїй не злослов на царя, і в спальні своїй не кляни багача, небесний бо птах віднесе твою мову, а крилатий розкаже про слово твоє...

11

¹ Хліб свій пускай по воді, бо по багатьох днях знов знайдеш його. ² Давай частку на сім чи й на вісім, бо не знаєш, яке буде зло на землі. ³ Коли переповняться хмари дощем, то виллють на землю його. А коли деревина на південь впаде чи на північ, залишиться на місці, куди деревина впаде. ⁴ Хто вважає на вітер, не буде той сіяти, а хто споглядає на хмари, не буде той жати. ⁵ Як не відаєш ти, яка то путь вітру, як кості зростають в утробі вагітної, так не відаєш ти чину Бога, що робить усе. ⁶ Сій ранком насіння своє, та й під вечір хай не спочиває рука твоя, не знаєш бо ти, котре вийде на краще тобі, оце чи оте, чи обоє однаково добрі. ⁷ І світло солодке, і добре очам сонце бачити, ⁸ і коли б людина жила й довгі роки, хай за

всіх їх вона тішиться, і хай пам'ятає дні темряви, бо їх буде багато, усе, що надійде, марнота! ⁹Тішся, юначе, своїм молодечтвом, а серце твоє нехай буде веселе за днів молодощів твоїх! І ходи ти дорогами серця свого й видінням очей своїх, але знай, що за все це впровадить тебе Бог до суду! ¹⁰Тому жени смуток від серця свого, і віддаляй зле від тіла твого, бо й дитинство, і рання життєва зоря то марнота!

12

¹І пам'ятай в днях юнацтва свого про свого Творця, аж поки не прийдуть злі дні, й не наступлять літа, про які говорити ти будеш: Для мене вони неприємні! ²аж поки не стемніє сонце, і світло, і місяць, і зорі, і не вернуться хмари густі за дощем, ³у день, коли затремтять ті, хто дім стереже, і зігнуться мужні, і спинять роботу свою млинарі, бо їх стане мало, і потемніють ті, хто в вікно визирає, ⁴і двері подвійні на вулицю замкнені будуть, як зменшиться гуркіт млина, і голос пташини замовкне, і затихнуть всі дочки співучі, ⁵і будуть боятись високого місця, і жахи в дорозі їм будуть, і мигдаль зацвіте, й обтяжіє кобилка, і загине бажання, бо людина відходить до вічного дому свого, а по вулиці будуть ходити довкола голосільники, ⁶аж поки не пірветься срібний шнурок, і не зломиться кругла посудина з золота, і при джерелі не розіб'ється глек, і не зламається коло, й не руне в криницю... ⁷І вернеться порошок у землю, як був, а дух вернеться знову до Бога, що дав був його! ⁸Наймарніша марнота, сказав Проповідник, марнота усе!... ⁹Крім того, що Проповідник був мудрий, він навчав ще народ знання. Він важив та досліджував, склав багато приповістей. ¹⁰Проповідник пильнував знаходити потрібні слова, і вірно писав правдиві

слова. ¹¹ Слова мудрих немов оті леза в гірлизі, і мов позабивані цвяхи, складачі ж таких слів, вони дані від одного Пастиря. ¹² А понад те, сину мій, будь обережний: складати багато книжок не буде кінця, а багато навчатися мука для тіла! ¹³ Підсумок усього почутого: Бога бійся, й чини Його заповіді, бо належить це кожній людині! ¹⁴ Бо Бог приведе кожну справу на суд, і все потаємне, чи добре воно, чи лихе!

Біблія

The Holy Bible in Ukrainian, Bob Jones University 1996

copyright © 1996 Bob Jones University

Language: Українська (Ukrainian)

Translation by: Bob Jones University

The Ukrainian Version of the Bible. Copyright © 1996 Bob Jones University. Use of the work for profit making purposes is expressly forbidden. This work may not be copied or reproduced in any way for the purpose of profitable business ventures. Its publication has been financed on a nonprofit basis for the express purpose of propagating the gospel of the Lord Jesus Christ. Nonprofit uses of the material for the exclusive purpose of propagating the gospel of the Lord Jesus Christ are expressly permitted provided that the work is in no way modified and provided that those who use it hold strongly to the doctrines of the verbal plenary inspiration of the Bible, the deity and humanity of the virgin-born Son of God, the Lord Jesus Christ, the physical bodily resurrection of our Lord, and otherwise hold to the fundamental doctrines of the Christian faith.

2021-10-16

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 2 Aug 2022

db2d1414-1c39-5590-ac84-c16ebddb82e5